

Dok grad spava

„ Pitam se...“

Noć se odavno spustila na zemlju. Tama je prekrila sve, a hladnoća zamijenila toplinu sunca istom brzinom kojom je ono zapalo za horizont. Pramenovi magle lijeno su se počeli dizati sa ugrijane površine Kupe. Nasip uz rijeku koja je predstavljala izvornu šetnicu i stazu za opuštanje od svakodnevne monotonije napustili su i posljednji šetači i ljubitelji džogiranja.

U daljini je odzvanjao lavež pasa - pseći noćni razgovori. Mirna površina rijeke tek se uz obalu mreškala, ispreplićući svoje valice sa sjenama vrba i topola preraslih u divlju guštaru koja je bila na korak od oznakama za minsko polje. Ratna zaostavština. Nekad pitoma kupska obala tokom domovinskog rata se strašno promijenila. Obala posijana minama zaustavila je ljudsku ruku da je vrati u prvobitno, pitomo stanje. Sad je tu nadomak grada, bujala prava mala prašuma, a njene najopasnije zvijeri, postavljene od ljudske ruke, krile su se u zelenim gušticima.

Samo kilometar- dva od te opasne, nabujale ljepote, kroz blagu proljetnu noć, nazirao se gradić, blistav u tami sa osvjetljenim crkvenim tornjem, uličnom rasvjetom i sjajnim prozorima još neuspavanih kuća iza kojih se odvijao svakodnevni, jednostavni život ljudi.

Xxxx

Kako je noć odmicala, tako su se sjenke stapale s tminom, a gradske ulice preuzela je turobna tišina. Kafići su bili zatvoreni, izlozi trgovina izloženi rijetkim prolaznicima, a sve rjeđa svjetla na prozorima otkucavala su primicanje noćnih sati. Nad grad se spustila tišina.

Kratak, šuštav zvuk, šum naleta vjetra začuo se nad mostom iznad rijeke. Zrak pun pucketavog zelenkastog naboja zalelujuo se iznad vode i obuhvatio svojim sjajem i most i obalu i površinu rijeke. Sve je zablistalo u nevjerojatno prozirnog zelenkastom oblaku. Pas lutalica koji se slučajno našao na sredini mosta prestrašeno je zacvilio i panično sjurio punom brzinom uz put se očešavši o stvorenje koje se te sekunde materijaliziralo pred

njim. Stvorenje je bilo izrazito tanko i visoko, i očito nedovršene i nestabilne konfiguracije tako da je pas praktički prošao *kroz* to. Električno pražnjenje i blještava svjetlost prestali su jednako kako su i počeli. Stvorenje je završilo materijalizaciju. Pas je stao, okrenuo se, oprezno onjušivši zrak, vratio se i isplaženog jezika stao pred stvorenje. Više nije bio uplašen. Radoznalim očima mirno je gledao u njemu nešto očito poznato i prijatno - lijepu spodobu, ženskog oblika i ljepote, odjevenu u kratku tuniku zelene boje, visoke sive čizmice i široki opasač oko tankog struka. U jednoj ruci je držala dugačku zlatnu motku koju je jednim trzajem svela na veličinu dirigentske palice, a u drugoj običnu naprtnjaču. Mostu se približavalo neko vozilo. Brzim trkom preskočila ogradu mosta i ušla u grmlje. Pas ju je slijedio. Minsko polje ostalo je tiho. Djevojka ili nije znala što se tu nalazi ili je ono što se tu nalazilo bilo za nju bezopasno. Njoj je to bio prečac prema gradu i ništa više. Očito je dobro poznavala put.

Nije joj dugo trebalo. Pretrčavši livadu i uspevši se uz nasip zapravo je kročila u jednu od glavnih gradskih ulica. Pas je trčao s njom. Sada više nije bila u tunici već u jednostavnoj trenirci i šilt-kapi na glavi. Zakašnjeli noćni trkač. Lagano trčeći ušla je u grad. Neupadljiva pojava među rijetkim prolaznicima. Pokušala je locirati kontakt. „Mobitelom“ je locirala mjesto sudara“. Krenula je prema Stadionu.

X x x

Iz osvijetljenog kafića noćnog kluba izašao je jedan visoki muškarac i glasno razgovarao s nekim na mobitel. Djevojka u trenirci nespretno se sudarila s njim glasno se ispričavajući.

- Oprostite! Nisam namjerno. – udar o tijelo snažnog muškarca srušio ju je na tlo.

- Oprosti! Evo ruka! reče muškarac djevojci i pruži joj ruku. Crveni krugovi energije iz muškarčeve ruke zahvatili su ruku djevojke i zarobili je u pokretu.

Djevojka je na trenutak bila zamrznuta, svjesna da se ne može pomaknuti i da je u rukama nepoznate sile, a onda kako ju je primio tako ju je i pustio.

- Dobro! Gotovo je! Možeš ustati. – rekao je muškarac skoro mrzovoljno .

Djevojka se isto časa hitro ustane posegnuvši rukom prema opasaču.

- Heej! Lagano, molim! Nisam tu da te ubijem. Imam informaciju koju tražiš. Parazit-klon! Da li ti to što govori?

- Nisam te očekivala *ovdje*! Ali upute...Zar nije ovaj grad izvan vaše rute kontrole? Koliko znam, tvoje područje je Marsova obala bjelokosti i Istočna zemlja Naa-ar .I nemoj misliti da ne znam tvoje ime...

Šutnja! Muškarac kratke crne kose, obučen u jednostavne traperice i kožnu jaknu približi joj se i pokaže ulaz u klub. Ušli su unutra i naručili piće. Gužva je za razliku od grada ovdje bila velika. Dobra za zaštitu.

- Dakle, čekam! Pacal Votane!

- Ooo! – Uzalud se ponadao. - Prepoznala si me? Unatoč ovom izgledu?

Djevojka se tiho nasmije.

- Pacal Votane, ili možda bolje da kažem Paco! – oči su joj na trenutak zablistale. Nizak udarac njegovom egu. Njegovo ime – njegova slaba točka. Muškarac je oprezno pogledao.

- Bez onog drugog imena, molit ću lijepo,-

- Hmmm, ako tako želiš!Al' meni ne smeta.- Zastade tražeći način kako bi ga oslobodila straha. – Meni ne smeta. Za mene je ta priča završena.Moji kosturi su pospremljeni. Ovdje sam drugim poslom, a ti znaš kojim. Moje prvo stanje više ne zahtijeva tvoje smaknuće.

Crnokosi muškarac i dalje ju je promatrao s dozom opreza. Dobro je poznao Rossio i njenu ćud. Još mu nije oprostila.

- Hajde, žuri mi se! Reci što imaš, i prestani se više služiti tim glupim zastarjelim nano-silicijskim usadcima..

- Meni odgovaraju! Ako se tebi ne sviđaju, a ti onda nemoj na njih reagirati. Dobar razlog što ih koristim je što to *tebe* iritira.- Paco se zlobno osmjehnuo. Nije ju planirao podsjećati na svoju prošlost vezanu za silicijske pločice. Njegov bijeg i borba za opstanak vezani su za te pločice. I to zbog čega!? Zbog krađe koju nije počinio. Zbog ubojstva koje nije počinio.

Zbog izdaje. Zbog njezinog obećanja vjernosti i riječi da će mu pripadati zauvijek. I da mu još uvijek pripada. Ponos mu je bio ranjen, kao i osjećaj moći. Ali, nastavio je razgovor ne želeći više ni trenutka gubiti s njom vrijeme.

- Bojiš se za svoje moći, bijedniče. Ne boj se, neću nikome reći. A sad, pričaj—

Pacal Votan je posegnuo u džep jakne i izvukao pločicu. Ona ju je lagano umetnula u integralni naddlanični usadak povezan sa čeonim memorijskim čipom. Prstima je prešla preko konektora i označila smjer kretanja energije. Čitač i skener podesila je na svoju frekvenciju, a mentalne usatke prilagodila vibracijama integralnih sklopova. Prvu barijeru prema direktnom prijenosu pustila je kroz filter sa kodiranim stupnjevima prijenosa. U slučaju virusa ili kontaminacije, dodaci bi se pregrijali i odbacili usadak. Slijedeći korak bio bi logiranje, pa lociranje, pa tek onda memoriranje. Da informacijski tok prijeđe u aksistersku memorijsku tetovažu mora zaokružiti sve svemirske modem-centre i potvrditi identičnu izvornu informaciju ovjerenu od Prvog i Posljednjeg mentora...

Aksisterska memorijska tetovaža na njenom dlanu upalila se blistavim sjajem. Sklopila je oči. Usadak u njenoj čeonoj kosti vibrirao je, zagrijavao se, ali nije pregorio. Port se otvorio i propustio informaciju u njen mozak.

- Ovime kršimo Kodekse Ama 1. i Nammoa 2. i prihvaćamo posljedice tog kršenja. Prijavljujem da zadatak preusmjeren na mene mora biti izvršen na uobičajen način, uz minimalne žrtve i štetu. Prvi kodeks: zaštititi ljude od kopija-parazita. Popis imena primljen. Popis gradova-primljen. Popis lokacija-primljen. Strogo povjerljivo. Kraj.

Paco je tiho sjedio pijuckajući svoje piće dok je Rossio memorirala čitavu datoteku. Djevojka je sada bila usredotočena na kodiranje. Znao je to po gašenju dlanove tetovaže. Mentat Rossiova ranga bio je rijedak.

Znao je to još od vremena izdaje. Rossio Orroro nije bilo tko. Ona je pripadnica specijalnih snaga obučeni u pronalaženju klonova-parazita. I dok je sada sjedeći i gledajući je samom sebi mogao priznati, a ne bi smio, da ta djevojka koju je prije nekoliko godina pokušavao najprije ubiti, a zatim zaboraviti pripadala u onaj dio njegova života za kojim će zauvijek

žaliti. Ako su osjećaji ikad vladali njegovim bićem, a jesu, jednom, onda su oni pripadali Rossio Orroro.

Rossio je bila jedna od malobrojnih koja je preživjela masakr koji su izazvali klonovi-paraziti na matičnom svijetu Kalasasayi. Od tada ih je nemilice istrebljivala. Pacal Votan bio je jedan od Nerggala, klonova-parazita, umjetno stvorenog ljudskog lika mentatskih sposobnosti, koji je odbio sudjelovati u uništenju Kalasasaye i njenog stanovništva. Odbio je poslušnost i to ga je skoro stajalo života. Prvi su ga skoro uništili zbog odbijanja zapovijedi, a drugi zbog pripadnosti Nerggalima. Na kraju su ga vrbovali za borbu protiv vlastite „vrste“, ali Rossio je prema njemu uvijek bila iznimno oprezna. Klon je zauvijek klon. Bez duše, bez ega, bez emocija. Samo čista mentalna sposobnost usmjerena na jedan cilj. Uništiti originalne vrste.

- Dobro! Ovo će biti dovoljno. Iako po mome mišljenju nevjerovatno, ali dobro. Ovaj gradić je izvan svake rute. Nešto kao periferija svijeta. Pre običan...

- Običan? Rossio, čudim ti se! U našem rječniku ne postoji ta riječ. Ovaj gradić nema veze sa običnošću. Ovo *mjesto* je spojno mjesto sa divergentnim točkama prostora. Klonovi-paraziti vole takva mjesta. Zgodni, mali, neupadljivi ulazi. Nitko ih tu ne kontrolira, nitko ne presreće. Tu su najmanje snažni. A nama navise uočljivi. Čahure su im tada najslabije. Riješi to što prije. Ovaj grad je iznjedrio petoricu klonova-parazita.

Rossio mu se, sada osvijetljena mutnim sjajem gradske rasvjete približila na centimetar od lica. Sporo i skoro bojažljivo podigla je ruku prema njegovom licu. Paco nije ustuknuo iako je lagano zadrhtao. Dotakla mu je lice vršcima prstiju, slijedeći njegove oštre crte.

- Riješit ću to! Kao i uvijek – približila je svoje usne njegovom licu. Drhtaj nekakvog drugačijeg osjećaja prostrujao je Pacovim tijelom. Znak za uzbunu. Prepustio se osjećaju zanemarujući znak za uzbunu. Volio je – još uvijek, njen dodir, tako rijedak, tako sladak. Dodir neprijatelja čije srce je odavno prestalo kucati – za njega.

Odgurnuo ju je od sebe, odgurnuvši i onaj prelijepi osjećaj.

- Ovdje sam po zadatku, ako se sjećaš!? I nemoj da ti padne više ikada na pamet da mi prilaziš, a da ti ja to ne dopustim. Više neću biti Paco. A to ne bismo voljeli, zar ne?! Javit' ćeš mi kako se sve prošlo.

- Naravno! Ne brini! Kao i uvijek.- hladno mu je odgovorila, svjesna njegove oprezne distanciranosti. Nije joj dopustio – ne od onda kada ga je izdala. Kada ju je izdao. Vatra između njih je odavno trebala biti ugašena. Posao koji su dijelili jedino je što ih je povezivalo. Dotaknuo joj je rame.

- Zbogom ! Sretno!- tiho je rekao nestajući u mraku.

Nije mu stigla odgovoriti. Osjećaj topline od njegovog dodira preplavio ju je. Izašla je na ulicu, ali on je već bio nestao.

Xxxx

Svećenik je monotonim glasom vodio misu prema kraju. Crkva je pred Uskrs bila puna jer je bilo razdoblje korizme. Bilo je sparno, zagušljivo i dosadno. Kašljucala je i stalno brisala nos.

- Prehlada?? – Plava, visoka i jaka žena u staromodnom zimskom kompletu obratila joj se tiho.

- Aha!

Svećenik je nastavljao misu.

„ Isus reče: - Mir vam svoj ostavljam, mir vam svoj dajem! Pružite jedni drugima ruku.“

Visoka plava žena pružila je ruku prehladenoj ženi do sebe, malo se sustežući. Virusi! Bila je osjetljiva na njih.

Susret sa očima prehladene žene bilo je posljednje što je visoka plava žena vidjela prije nego ju je strahovita bol u prsima ugasila poput svijeće. Ostala je sjediti kao zombi, mrtvim očima buljeći ispred sebe.

Nitko nije primijetio promjenu. Prehladena žena također je ostala sjediti, a odmah nakon mise laganim korakom izašla iz crkve, uporno brišući nos. Za njom je izašla plava žena i zatim su zajedno ušle u auto.

- Veži se, Doroti! Upravo napuštamo Kansas!- reče i upali auto.